

Lise Kristensen

Corona-Kaj og hybenheksen

360 sider

Mellemgaard Det springer om sig med småslang og halvkvædede udtryk, der er renset for forfinelse og litterær dannelse. Vi kommer til at tænke på gode, gamle Charles Bukowski. Han kunne også slynge om sig med eder, forbandelser, ligefrem snak og renset for enhver tanke om benovelse.

Njuwws, butikken Hygge og Hyben, kan et fruentimmer overhovedet magte sådan en butik, smertespillende pot der indtages som joint, flerfoldet barm der strejfer hans højre arm, intrigante idioter og stoddere og hvad fanden bilder han sig ind, der er ingen grund til kammerateri her.

Alt muligt skidt og kanel, og det er egentlig helt befriende, at bogen er fyldt med klichéer og tanker, som vi alle i et vist omfang har men ofte undertrykker i forsøget på at opnå guldmedaljen i dannelse og rygklappere der står i kø.

Det flyger og fløjter med gode, gamle, og nu fornærmer vi nogen, maskuline holdninger, store mængder giraf-øl, plagsomme udgaverdaktører, fredsforstyrre og tvivlsomme breaking news i Sletten Avis.

Det er lidt modigt, at forfattere stadig gør bralre op i et sprog, der ville få kampen mellem Trump og pressen til at ligne pudekampe i en børnehave. Egentlig befriende oven på en lang, lang række af nye forfattere, der skal overgå hinanden i korrekthed og finkultur i forsøget på at nå læsernes gunst..

Forfatteren er selv journalist gennem en menneskealder, og det fremgår helt tydeligt, at hun i den grad har fingeren på puls og taster, når det handler om lokaljournalistik, og hvad man kan gøre med den.

Aldeles glimrende, sjov og inspirerende debutroman.